



נגד עובדי „אל-על” הופעלו אותן השיטות

כמו נגד „המחבלים” בלבנון - והתוצאות תהיינה דומות

הפלאגות הכלכליות

אל על ציפצפו על דעת-הקהל, ולא דאגו להסביר את עצמם. החברה, לעומת זאת, שיחדה שנים עיתונאים ללא-ספור בכרטיסי טי-חינם ובטיסות-עינוגים לכל סינות-יתבל.

התוצאה: גם אילו רצתה ההסתדרות להירחם, היתה נתקלת בקשיים רבים. לציבור העובדים אין חשק לשבות למען „המיליר גרים של אל על”. הוועדים הגדולים אינם נוקטים אצבע עובדי „אל על” דומים עתה ל”חטיבה שנואה בחזית, שאף אחר ממפקדי החטיבות השכנות אינו מוכן להוש לעזרתה בשעת צרה.

השבירה הראשונה נערכו על-ידי ממשלת הליכוד בקדנציה השנייה שלה. בתקופת-הכהונה הראשונה היא עדיין לא העזה, המצע האמיתי של הליכוד נשאר קבור במגירות. הביטחון העצמי הדרוש להגשמת מטרותיו האמיתיות בא לו רק אחרי שי נבחר בשנית.

”מינהל אזרחי” בגדה. מימשל צבאי בצידן. „איזור מישטרתי” כנמל בקגרויקן.

כדי לבצע מיבצעים מסוג זה, יש קודם כל ליצור אקלים רוחני מתאים.

מאות מיליונים ביד חשובים יותר מאשר שבת-קודש באוויר. אם כן, מהי הסיבה האמיתית?

בורני כי הכוונה האמיתית היתה מלכתחילה להעביר את החברה לידי אנשי-החסות של הליכוד. הפלאגניסטים הכלכליים.

מבחינה כלכלית, זהו אוביקט עצום. הרקומסיון הסמוי הכרוך בעסקה כזאת מגיע למיליארדים. חמש מערכות-בחירות של הליכוד יעלו פחות. הגיזבים שניתן לחלקם לאנשי-חברה

ש דמיון רב בין מיבצע „שלום הגליל” ובין מיבצע „שלום אל-על”. אנשים בני אותו הסוג ערכו שתי מלחמות אלה. אנשים בעלי מנטליות שווה. חוששני שגם התוצאות תהיינה דומות.

ידחמת-הלבנון החלה למעשה. ברגע שאריאל שרון התמנה לתפקיד שר-הביטחון.

אפשר לומר: מי שמסר את משרד הביטחון בידי שרון, נתן בכך את האות להכנת המלחמה. היא לא היתה אפשרית בימי עזר וייצמן.

מלחמת-התעופה החלה ברגע שנחמן סרל התמנה לתפקיד יו”ר מועצת-המנהלים של אל-על. היא לא היתה אפשרית בימי בומה שביט.

כרבדי מרכוס אנתוניוס: הוא לא בא להלל את „אל על”, אלא לקבד אותה.

למן הרגע של התמנותו, החלה הספירה לאחור. כל הסימנים מעידים על כך שפרל, שולחיו ושליחיו חתרו מאותו רגע בתבונה ובעיקביות. אל יעד אחד: סגירת החברה.

ההתמדה של שרון השתלמה. הוא הגיע לביירות. ההתמדה של פרל השתלמה גם היא. הוא הגיע לחיסוד „אל על”.

שני המוקרים השאלה היא: מדוע? ברור למדי מדוע פתח שרון במלחמת-הלבנון. הוא עצמו ומקורביו הכריזו על כך לא פעם. בפורומים שונים. בראש וראשונה רצה להרוס את אש”ף, כדי לאפשר לישראל לבלוע בנחת את הגדה והרצועה. כמטרות נילוות רצה להקים בלבנון מרכז-שלת-חסות ישראלית ולסלק משם את הסורים.

המטרה המוצהרת — 40 הקילומטרים המפורסמים — לא נועדה אלה לשטות בכסילים ולאפשר למפלגת-העבודה לתמוך במלחמה.

לגבי חיסוד „אל על”, הסיבה ברורה פחות.

העילה השיגרתיית מצביעה על הפסדי אל-על כרויך מיליוני דולארים בשנה. אי אפשר לעמוד בזה. לממשלה אין כסף.

האמנם? כל פיהוק וכל שיהוק של רבנו אברהם שפירא עזדה למדינת-ישראלי יא יותר.

מאות מיליונים נשפכים אל תוך הבור-ללא-תחתית של השיבות, ועוברים משם לכיסים ציבוריים ופרטיים אלמוניים. מיה ליארדים נשפכים אל תוך הביצה העכורה של ההתנחלויות בשטחים הכבושים, וביבוא היום יהיה צורך להוסיף עליהם את כספי הפיצויים למפונים.

האם לממשלה זו איכפת שהמוביל הלארמי מפסיד כמה מיליונים, בדומה לחברות התעופה האחרות בעולם? כוודאי שלא. את העידה הזאת אפשר לגנוז בו במקום.

אומרים — זה עניין השבת. אי אפשר לביצע את ההסכם, או כדי להציל את הקואליציה החליטו בנין זדות לחסל את אל-על לליל, והטילו את המשימה הקדושה על רוויזיוניסט ותיק וגאמון.

התינוק נשפך יחד עם המים המדוככים של הקואליציה. אין זו סברה אמינה. נכון, היו בעיות לגבי ההסכם על השבת אל על בשבתות. או מה? כל סיכסוך עם אגודת-ישראל נפתר בסופו של דבר, בכסף. גדוליה-התורה הם אנשים חכמים, הם יודעים שעוד כמה



המישטרה בנמל-התעופה בן-גוריון: מימשל צבאי ומינהל אזרחי

אין הם מבינים שעם היפרק החזית, נדונים גם הם להשמדה.

שהוכשרה הקרקע, היתה דרושה! הפרובוקציה המתאימה כדי לפתוח במלחמה.

במלחמת-הלבנון היה הרצף כך: קבוצה טרוריסטית אנטי-אש”ף פית התנקשה ברגע ה”מתאים בשגריר הישראלי בלונדון. שרון, שהשיג שבת לפני כן מהאמריקאים את האישור למלחמה, השיב בהפצצה הרצחנית ביותר שהונחתה אי-פעם על ביירות — יותר מ-500 איש, אשה וילד נהרגו ביום הישישי השחור. כוחות-אש”ף הגיבו בהפגזה חלושה על צפון הגליל. מיספר הקורבנות: 1 (אחד).

אבל זה הספיק. הפנקים שעטו קדימה.

במלחמת-אל על החליטו הכלכלים, בשל סיכסוך של מה-בכך, לנקוט סנקציה של מה-בכך: להסתיק זמנית את מכירת המשקאות הפטוריים-ממס במטוסים. זה הספיק לפרל, שהשיג קודם לכן מהממשלה את האישור למלחמה. הוא השבית את החברה.

מכונת-החיסוד זינקה קדימה. יתכן שמישהו באש”ף אומר לעצמו כיום: (המשך בעמוד 59)

יש לבצע מיבצע של דמוניזציה — הפיכת האויב לחבורה של שדים חדים. יש לשלול ממנו את דמותו האנושית. יש לכוון אליו את מצבורי השינאה והזעם, הי מחפשים להם פורקן.

הפולטיגים הפכו „מחבלים”. צברה ושאי תילה הפכו „מחנות מחבלים”. שיש „לטהר” אותם בעזרת הפלאגניסטים.

נגד עובדי אל על (להבדיל) מתנהלת מזה שנים מערכה מאסיווית של השנאה. הם מיליונרים. הם נצלנים. הם שובתים כל שני וחמישי. הם מתעללים בנוסעים. הם הורסי אל על, הורסי המשק, הורסי המדינה מחבלים.

עובדי אל על עשו כמיטב יכולתם כדי להשניא את עצמם על הציבור. הסיפורים על משכורות הטייסים עוררו קינאה נוראה. הטייסים המקיים במשכורתו את אשתו, את פילגשו ואת המאהבת שלו בשלוש וילות שונות כבר הפך דמות בפולקלור הלאומי.

מיספר השביתות באל על אינו עולה על מיספר השביתות בחברות-התעופה מסוימות אחרות. אך היתה בהן הפרזה רבה. עובדי

חדשה די בהם כדי להשביע את המיפלגה הרעבה ביותר. מבחינה זו, אין הבדל גדול בין העברת השלל לידי מיליונרים פרטיים או לידי „חב”רה לאומית” חדשה.

כאשר נכנסים ככירים כאדה עובדים מיד ליד, מישהם ירוויחו הרבה-הרבה.

כמטרה נלווית, הנחית מיבצע זה מהלך מה ניצחת על ההסתדרות ועל ציבורי-העובדים. כשם שלבנון היתה תקדים ואז הרה לסוריה ולירדן, ואולי גם לעיראק ולארצות-המיפרץ. כן מהווה אל על תקדים למאות מיפעלים אחרים — החל בחברת החשמל וכלה במחלבות המאוחדות.

החזית נפרצה. שום הישג של העובדים בי דורות האחרונים שוב אינו בטוח. אפשר לבצע תחבולה זו בכל מקום. בכל שעה. כל עובד יוכל למצוא את עצמו מחר כשהוא תלוי באוויר, מבלי שאף כספי הפיצויים והפנסיה שלו יהיו בטוחים.

”יא, ברעבען!” — הפיסמה הי ישנה של זאב זיבוטינסקי — התגשמה ב”אל על”. השינאה הי ישנה של הרוויזיוניזם „מעמד הפועלים המאורגן” נחלה כאן את ניצחונה הגדול הראשון.

ועוד דמיון מעניין: המלחמה הראשונה